

Tu - ne vienas

Nr. 216

Redaktorius
Laurynas MATIUKAS
Pavadootoja
Monika ANDRIJAUSKAITĖ

KORESPONDENTAI: Pranas GAIDAMAVIČIUS, Andrėja MAIBUROVAITĖ,
Paula DŽACHIJĄ, Miglė ŽITINIAVIČIŪTĖ,
Šarūnė ŠABLINSKAITĖ, Nikolė VAVINSKAITĖ.
KONSULTANTĖ Danutė PULOKAITĖ (tel. 52509).

„Tu – ne vienas“ galite skaityti internete www.zarasai.lt, laiškus siųsti zarkrastas@takas.lt

JAUNIMO LAIKRAŠTIS LEIDŽIAMAS KIEKVIENO MĖNESIO PIRMĄ PENKTADIENĮ

Redakoriaus ŽODIS

Sėdi vėsu rudens vakarą šau vienas, rašai „Redakoriaus ŽODIS“, geri karštą arbatą ir saujomis ryji vaistus nuo peršalimo. Štai ir visos rudens linksmybės...

Supranti viena – nors tu ir sergi, aplinkinių gyvenimas verda toliau... Bet tu juk sergi, tad nesiplėšyk iš paskutiniųjų, o tiesiog atsigulk ir leisk sau sirgti...

Nuolat skubame, dirbame, verčiamės per galvą, iš kur gauti tą ar aną, kaip suspėti viską padaryti laiku. Tokiais ir begale kitų klausimų save kankiname, kai esame sveiki. Gerai, kad nors sunegalavę galime leisti sau ramiai pasirgti. Bent jau nesukti sau galvos, kaip suspėti viską padaryti, nes... vis vien nedarysi – juk sergi...

LAURYNAS

Jei norite būti drauge...

Norinčiuosius prisijungti prie jaunimo laikraščio „Tu – ne vienas“ komandos kviečiame į susitikimą lapkričio 8 d. 15 val. laikraščio „Zarasų kraštas“ redakcijoje. Jei kyla klausimų, bet kuriuo metu galite užteiti į redakciją ar paskambinti telefonu 52509 mūsų laikraščio konsultantei Danutei arba kreiptis į mūsų komandos narius.

„Tu – ne vienas“ redakcija

Vis daugiau galime išgirsti apie psichologinės sveikatos svarbą, bet dauguma žmonių ja visai nesirūpina... Kodėl? Nes kreiptis į psichologą... gėda.

„Daugelis lankymąsi pas psichologą laiko kvailiu ir net žemu dalyku. Bet iš tiesų tai turi būti įprastas dalykas, kaip apsilankymas pas odontologą ar panašiai. Mano nuomone, žmonės, kurie lankosi pas psichologą, pasirenka teisingą kelią. Juk psichologinės problemos kerta giliau...“ – taip teigė pakalbinti draugai. Jai pritarė ir visai dar jaunas vaikinukas. „Aš nesuprantu, kodėl eiti pas psichologą, jam pasipasakoti, paklausti patarimo ir tikėtis pagalbos turėtų būti gėda. Juk iš esmės to paties einama ir pas terapeutą, ir pas advokatą, ir pas mokytoją, ir pas kitus specialistus, tai kodėl turėtų būti gėda eiti būtenti pas šios srities specialistą?“ – stebėjosi šešiolikmetis.

– Kodėl baletas? Kas paskatino Tave šokti?

– Paskata šokti atsirado natūraliai dar vaikystėje. Būdama trejų metų jau sukdausi pagal televizoriuje grojančią muziką stebint močiutei ar kitiems mano svarbiausiems žiūrovams. Taigi aplinka, kurioje augau, bei mane supantys žmonės vėliau ir pripildė mane ryžto siekti baletu aukštumų, juolab kad tiek anksčiau, tiek dabar kūno kalba galiu susikalbėti tiksliausiai ir nuosirdžiausiai. O tėvai visuomet mane palaikė, tikėjo mano svajone ir žengė kiekvieną žingsnį kartu.

Oficialiai balerina tapau pabaugusi Nacionalinę M. K. Čiurlionio menų mokyklą. Tiesa, iki tol buvo ir dar viena svajonė – tapti kardiologe. Dabar suprantu, kad šokiui galima išgydyti ir širdies ligas...

– Kas baletu Tave labiausiai nuvilia, o kas – džiugina?

– Labiausiai nuvilia patiriamos traumos ir nuovargis, kuris yra neišvengiamas tiek psichologiškai, tiek fiziškai išsunkiančioje aplinkoje.

Labiausiai pradžiugina pasirodymo stebuklas, kai scenoje pasijunti lyg būtum sustabdęs laiką, ir tu gali pasinerti į savo ir visų kitų, kuriančių spektaklį, emocijų sūkurį.

Nuotraukos iš asmeninio Grytės DIRMAITĖS albumo.

Nepabuvus šokėjėle būsi prasta audėjėle...

Būti balerina – daugelio mažų mergaičių svajonė. Ir daugumai žmonių baletas kelia sunkiai nusakomą susižavėjimą – kaipgi nesižavėsi tokiu stebinančiu kūno lankstumo ir meno interpretacijų deriniu... Taigi šio numerio TELESKOPO „akis“ ir nukrypo į mūsų kraštietę, pasaulį išmaišiusią, Prancūzijoje apsistojusią, šiuo metu Lietuvoje viešninčią, kuriam laikui šokėjos karjerą kiek pristabdžiusią baleriną Grytę DIRMAITĖ.

TELESKOPAS

– Kokiais baletu užkulisiais gali pasidalyti? Ką pasakytum tiems, kurie svajoja apie karjerą baletu srityje?

– Galėčiau pasakyti, kad baletu teatro užkulisiuose verda įtemptas, kai ką gal net ir šokiruojantis, sekundėmis suplanuotas gyvenimas, tačiau šokėjų tarpusavio bendravimas, palaikymas, rūpestis bei komandinis darbas padeda jaustis visiems didelė šeima ir viską įveikti lengviau.

O svajojantieji apie baletu karjerą turėtų žinoti, kad tai yra ne tik darbo, o viso gyvenimo pasirinkimas.

– Šoki jau keliolika metų. Gal esi gavusi kokių apdovanojimų?

– Taip, gavau Karalienės Mortos Nacionalinę premiją, esu tapusi „Maximos“ apdovanojamą metų

talentų laureate, laimėjusi aukso medalių tarptautiniame baletu konkurse „Tanzolymp“ Berlyne, tapusi laureate tarptautiniame konkurse „Gold pointe“ Šečecine ir kelių kitų.

– Matyti, kad Tau sekėsi puikiai. Dėl kokių priežasčių atsisaiki balerinos karjeros?

– Neatsisakiau, tiesiog dabar išgyvenu apmąstymų metą, galvoju, kaip geriausiai galėčiau išreikšti save. Šoku jau šešioliktus

metus. Daugiau nei 2-ėjus metus – Lietuvos Nacionaliniame operos ir baletu teatre, tuo pačiu dalyvavau Baltijos Baletu teatro veikloje, metus šokau su Prancūzijoje gastroliuojančia choreografo Francois Monduit trupe, įgijau begalę profesinės ir asmeninės patirties, tačiau kaip pristigau naujovių, choreografinio tobulėjimo bei pavargau nuo rutinos, kurios, mano nuomone, mene neturėtų būti. Taigi ieškau įkvėpimo ir vietos, kurioje galėčiau dirbti, mokytis ir auginti savo potencialą choreografijos srityje.

– Kokie vėjai Tave nupūtė į Prancūziją? Ar žadi ten keltis visam laikui?

– Į Prancūziją nuvykau gavusi darbo pasiūlymą. Negaliu sakyti, kad kelsiuosi visam laikui, nežinau,

kokie vėjai ir kur mane nuneš po kelerių metų, tačiau artimiausi mano planai susiję su Prancūzija. Visgi tai šalis, kurioje manui lemta gyvuoti.

– Kokia šiandien yra didžiausia Tavo svajonė ir kaip žadi jos siekti?

– Mano didžiausia svajonė jau kuri laiką nesikeičia – būti laimingai. Žinau, kad norint kurti laimingą kasdieną reikia įdėti nemažai pastangų, todėl visada sau linkiu nepasiduoti sunkumams ir ieškoti vis naujų paskatų, turėti begalę gerų akimirkų gyvenime.

– Linkiu, kad Tavo svajonė išsipildytų!

Kalbino ir medžiagą parengė Pranas GAIDAMAVIČIUS

Verta pamąstyti

Gėda ne eiti, o nenuieiti!

Ir jie abu, mano nuomone, yra visiškai teisūs. Kreiptis į psichologą iškilus problemoms turėtų būti savaime suprantama. Deja, Lietuva pirmąją savizudybių skaičiumi, nes mes, lietuviai, užsidarome savyje, viską kaupiamo ir kartą, nebegalėdami pakelti sunkumų, sprogstame. Tuo tarpu psichologo paslaugomis besinaudojantis žmogus visa tai ištvėria lengviau.

Tai kodėl gi vengiame lankytis pas šios srities specialistus?

„Neretai žmogus turi problemų, bet neturi kam jų išsipasakoti. Nereikėtų laikyti problemų savyje, geriau kreiptis pagalbos į psichologą, jam išsipasakoti, ir jis tikrai padėtų viską išspręsti. Deja, net ir šiais laikaisėjimas pas psichologą daug kam yra nesuprantamas dalykas, ypač tarp jaunų žmonių. Labiausiai jie bijo, kad apie tai sužinojė kiti žmonės

pagalvos, jog jam kažkas negerai su proteliu, ir ims tyčiotis... Kad žmogui tiesiog norisi su kažkuo pasikalbėti, bet tuo metu jis neturi su kuo ir todėl kreipiasi į psichologą – tai daugeliui dar nesuvokiama ir keista“, – teigia kita pašnekovė. „Mano drau-

gams psichologas skamba kaip žodis „psichas“. Man asmeniškai gėda būtų pas jį eiti, kad ir kiek bėdų turėčiau, nes mane ims laikyti psichiškai nesveiku“, – leptelėjo ne koks pirmokas, o jau aštuoniolikmetis jaunuolis.

Taigi paaiškėja tikroji baimės, vengimo lankytis pas psichologą priežastis – amžinai lietuviams ramybės neduodantis klausimas: „O ką kiti pasakys?“. Žmonėms, pasi-

rodo, labiau rūpi tai, ką pasakys kiti, o ne jo paties sveikata. Argi tai ne absurdas?..

O štai dar vienos kalbintos merginos nuomonė. „Lankiausi pas psichologą dvejus metus. Rimtos priežasties lyg ir neturėjau, tiesiog norėjau išmokti geriau valdyti savo emocijas, labiau suprasti ir lengviau bendrauti su tėvais. Manau, psichologo patarimai man kažkiek padėjo, be to, įsitikinau, kad tai priklauso nuo paties žmogaus – ar jis pats nori keistis. Aš norėjau. Ir man visada būdavo malonu išsipasakoti, pakalbėti jaunimui aktualiomis temomis su žmogumi, kuris tikrai tavęs iš klausys ir bandys suprasti. Niekada nei nuo draugų, nei nuo šeimos neslėpiau savo lankymosi pas psichologą, net nebuvo kilusi mintis, kad tai gali būti kažkas gėdingo. Ir kodėl gi turėtų

būti gėda? Priešingai – tu bandai sau padėti ir sieki būti geresniu žmogumi“, – nuosirdžiai kalbėjo mergina.

Manau, štai kur yra siekiamybė mums visiems – noras taisyti savo gyvenimą, charakterį ir santykius su aplinkiniais. Štai kur, žmoneliai mieli, kelias į mūsų visų idealizuojamą laimę, į Edeno sodus, štai kuria kryptimi turėtume judėti visi.

Išvadas, mielas skaitytojau, susidomėjęs šiuo straipsneliu pasidaryk pats. Sunerimai? Pritari? Abejoti? Geriausia būtų pačiam apsilankyti pas psichologą. Nebūtinai „iš reikalo“. Tiesiog. Profilaktikai.

Parengė Pranas GAIDAMAVIČIUS Rengiant apklausą talkino Nikolė VAVINSKAITĖ, Monika ANDRIJAUSKAITĖ, Paula DŽACHIJĄ ir Miglė ŽITINIAVIČIŪTĖ

Zarasų „Ažuolo“ gimnazijos „pedagogų kolektyvas“ 2016-ųjų spalio 5 dieną.

Armando KNEZIO nuotr.

Būti MOKYTOJU gali ne kiekvienas

Ko gero, daugelio Zarasų „Ažuolo“ gimnazijos abiturientų atmintyje įstrigo šiųmetė Mokytojų diena, kurios metu abiturientai turėjo galimybę pakeisti mokytojus ir vietoje jų vesti pamokas kitoms gimnazijos mokiniams. Ir po pamokų visas dėmesys buvo skirtas mūsų mokytojams, kurių Zaraso ežero pakrantėje laukė abiturientų parengta maloni staigmena – jachta, gyva muzika bei karšta arbata su pyragu. Argi ne šaunu? Ši staigmena nepaliko abejingo nė vieno pedagogo.

Bet šis straipsnelis ne apie tai. Mums, abiturientams, labai didelį įspūdį paliko tai, kad turėjome galimybę bent trumpam pabūti mokytoju „kailyje“. Kaip jame jautėmės?

MONIKA: – Išties buvo naudinga pabūti mokytojo vietoje. Iki tol nesupratau, koks tai sunkus darbas ir kiek reikia pastangų jį atlikt. Kadangi dėčiau ganėtinai lengvą dalyką, pamokoms pasirengti man nebuvo sunku, bet dabar įsivaizduoju, kiek pastangų, laiko, darbo reikia mokytojams, kad

pasirengtų pamokoms kiekvieną dieną. Nors ir trumpai dirbau, supratau, kaip mokytojams atsibosta... nepaklusnūs mokiniai, nes jie iš mokytojų atima daugybę energijos ir gėsiną norą dirbti šį darbą. Šiaip visai patiko pavaduoti mokytojus, o ir pamokos buvo įdomios, su nemažai mokinių išties smagiai pabendravo-

Nauja patirtis

me. Svarbiausia, manau, reikia nusiteikimo ir noro, bet... kažin, ar aš pati norėčiau dirbti šį darbą...

DIANA: – Manau, kad šventė patiko visiems. Visi daug judėjo, nerimavo, rūpinosi, juokavo ir kartu labai atsakingai žiūrėjo į jiems patikėtus darbus. O mes, abiturientai, pavaduodami mokytojus turėjome galimybę tokios patirties įgyti pirmą kartą.

ŽYGMANTAS: – Buvo visai įdomu išbandyti save mokytojo vietoje. Supratau, kad tai nėra taip lengva, kaip atrodo iš šalies, kad tai iš tiesų yra labai atsakingas darbas ir kad būti mokytoju gali ne kiekvienas. O šiaip kiekviena patirtis kažkuo pra-

turtina, taigi atsistoti prieš klasę ir pasijusti mokytoju buvo naudinga.

ANA: – Tačiau ir aš turėjau progą susipažinti su mokytojo profesija – pavadavau biologijos mokytoją. Nors turėjau tik keturias pamokas, kiekvienai teko pasirengti atskirai, o tam reikėjo nemažai laiko.

Tačiau supratau, koks sudėtingas mokytojo darbas. Turi būti pasirėngęs atsakyti į visus klausimus, kuriuos užduoda mokiniai, net ir į tuos, kurie nėra susiję su pamokos tema, taigi mokytojas turi būti eruditas.

LAURYNAS: – Man atiteko didžiulė garbė Mokytojų dieną praleisti direktoriaus vietoje, todėl manau, jog šią dieną prisiminsiu tikrai ilgai. Buvo smagu ir įdomu į viską pažvelgti kiek kitu kampu. Nors pamokos vyko „žaidimo“ forma, manau, kad daugumai gimnazistų tai buvo nauja patirtis, galbūt ji kam nors padėjo apsispręsti ateityje pasirinkti pedagogo kelią (arba atvirkščiai – jo atsakyti). Tiesa viena – mokytojo profesija reikalauja itin daug pasiaukojimo ir kantrybės. To mokytojams ir linkime.

Parengė Laurynas MATUKAS

Gruzijos jaunimas nuoširdžiau bendraujantis

Man dažnai tenka leisti vasaras karšto klimato Gruzijoje ir bendrauti su vietiniais žmonėmis. Bendraudama pastebėjau ryškius skirtumus tarp šių šalių – Lietuvos ir Gruzijos – jaunimo. Pasistengsiu juos atskleisti.

Visų pirma Gruzijoje, galbūt dėl karšto klimato, žmonės yra atviresni, emociškesni, komunikabilesni. Jie lengvai randa kalbą su visais, ir net nežinant vietinės kalbos su jais nėra sunku susišnekėti. Jaunimo laisvumas, palyginti su lietuviukų užsisklendimu, stebina ir džiugina. Lietuviai nedega dideliu noru kalbėtis, ypač kai kuriomis temomis, tuo tarpu gruzinai lengvai kalba bet kokiomis temomis, dažnai juokauja ir yra pozityvūs. Bet svarbiausias, mano nuomone, jų bruožas – noras visada padėti. Dažnai apie lietuvius sakoma, kad jie džiaugiasi kaimynu nelaimė. Tai yra visiškai priešprieša Gruzijai. Ten vos užsiminus apie savo problemą netrukus ją puls spręsti ir pažįstami, ir pažįstamų pažįstami. Ir bet kuriuo atveju visi visada susirenka prie stalo palaikyti vienas kito.

Ganėtinai šaltas lietuviškas jaunimas dažnai savo laiką leidžia virtualiame pasaulyje. Kaip man atrodo, mėgstamiausia daugumos lietuviukų veikla – sėdėjimas facebooke, žaidimas įvairių žaidimų arba kita veikla internete. Tuo Gruzijos jaunimas mažai teuzsima. Išėjus į miestą visada pamaty-

si parke besibūriujančias jaunimo grupeles, vaikščiojančias gatvėmis poreles, jaunimo būrelius, sėdinčius kavinėse. Be abejo, tą patį galima pastebėti ir Lietuvoje, bet beveik visada čia jauni žmonės yra išmeigę akis į savo mobiliuosius, mažai kalbasi ir daugiau fotografuojasi. Gruzinai – žmonės, mėgstantys kažką veikti, judėti, todėl esant geram orui jie leidžia laiką prie jūros, o vakarėjant susirenka pažaisiti futbolo arba eina šokti, pasivaikšto pakrante.

Visiems žinoma problema tarp Lietuvos jaunimo – didelis alkoholio vartojimas. Lietuviai alkoholinius gėrimus laiko svarbiausia šventės dalimi. Gruzijoje taip pat be to neapsieinama, bet jaunimui išgertuvės nėra prioritetas. Vaikščiodamas gatvėmis nepamatysi sėdinčių ir rankose laikančių butelius jaunuolių. Ten žmonėms svarbiausia bendravimas, linksmas laiko leidimas ir džiaugimasis gyvenimu, o alkoholis lieka labiau užstalės tradicijos dalimi.

Jaunimas visur kažkuo panašus, bet kažkuo ir skirtingas. Svarbu vienas kitą pažinti, atrasti kažką naujo, pozityvaus. Deja, Lietuvos jaunuoliai žiūrėdami užsienietiškus kino filmus kažkodėl labai greitai įsidėmi ir ima kopijuoti toli gražu ne pačius patraukliausius kitų šalių gyventojų įpročius, mitybą, elgseną. Gerai būtų, jei tai baigtųsi tik traškučių šlamštinimu kine ar kažkam labai juokingai atrodančiu svaidymusi maistu...

Paula DŽACHIJA

Kiekvienas iš mūsų patiriame tokių įvykių, kurių nenorime pamiršti. Ne vienas šiuos įvykius arba kitus jam reikšmingus simbolius sumano „įamžinti“ perkeliant juos ant kūno, tai yra pasidarant tatuiruotes.

Gal tai ir geras būdas – nepamiršti ir dar prieš kitus pasipuikuoti... Visgi nevertėtų persitengti, juk pašalinti tatuiruotės vėliau nebegalėsi, nebent pasidarysi operaciją, o ji kainuoja brangiau nei pati tatuiruotė.

Mėgstantieji tatuiruotes sako, kad sunkiausia pasiryžti pirmajai tatuiruotei, o ją pasidarius užplūsta noras pasidaryti dar vieną, ir dar vieną, ir dar... Vieniems gražu tatuiruotėmis išmargintas visas kūnas, o kiti iš viso nesupranta, kaip jį galima taip daryti.

O ką mano mūsų laikraščio skaitytojai?

Samanta (18 m.): Pati labai norėčiau pasidaryti tatuiruotę, labai gražu ir meniškai atrodo. Aš iš tų žmonių, kurie mano, jog žmonės turėtų reikštis per tattoo (angl. „tatuiruotės“).

Tomas (20 m.): Tatuiruotė papuošia kūną. Bet žinant, kad ji lieka visam gyvenimui, reikia pasidaryti tokią, kad ji ne tik patiktų dabar, bet ir nekliautų kada nors vėliau... Pats irgi ketinu pasidaryti, bet pirma noriu gerai viską apsvarstyti.

Vytenis (23 m.): Aš „už“, jei ne per daug ir ne ant veido...

Gabija (18 m.): O man gana kvailai atrodo, kai kas nors išsitauroja, pavyzdžiui, žmonos ar draugės vardą ar veidą.

Erikas (16 m.): Gal ir nieko, bet

VALIO!

Te lapkričio Lietuje

Tau nušvinta šimtas vaivorykščių,
o artimųjų ir draugų šypsenos
širdyje uždega jaukų židinelį,
prie kurio visiems norėsis sušilti...

Būk laiminga!

Kolegę **MONIKĄ**
su būsimoju 18-uoju gimtadieniu
nuoširdžiai sveikina
„Tu – ne vienas“ redakcija.

Klausimėlis

„Maigyklė“ – telefonas ar taranas?

Lietuvių kalba ir kompiuterija – du nesusuderinami dalykai. Pastarojoje ir su žvake nerasi jokio lietuviško žodžio. Programuotojas Ričardas Šmaižys sumanė nutiesti tiltą per šį „liūną“ ir kompiuterijos pasaulio žodžius „išversti“ į lietuvių kalbą. Pavyzdžiui, monitoriaus filtro žeminią nuleidimo vadinti vaizduoklio sijoklio nuleidimo, o monitoriaus filtro žeminią kabelį – vaizduoklio sijoklio nuleidimo rišikliu ☺...

Maigyklė – vienas šių „lietuvių kalbą išverstų“ kompiuterijos pasaulio žodžių. Taip taip, tai „lietuviškasis“ kompiuterio klaviatūros pavadinimas! O ką manėte jūs?

Emilija (17 m.) įsitikinusi: „Tai telefonas!“ „Taip, telefonas su mygtukais“, – pritaria jai bendraamžė **Iveta**. Septyniolikmetė **Gabrielė** ir trylikametė **Rugilė** tai perkelia į „gyvųjų“ pasaulį: „Tai žmogus, ilgai maigantis telefonu mygtukus...“

Taigi ne vienam šis žodis pirmiausia asocijavosi su telefono mygtukais ir jų maigymu. Bet ne visiems...

Nojus (15 m.) sako, jog tai tiesiog kažkoks aparatas. **Kajus (16 m.)** išskėlė mintį, kad tai mašina ar

prietaisas, kuris maigo kietus daiktus, o jo bendraamžiui **Rokui** atrodo, kad tai galėtų būti kokia mūrų, sienų griovimo mašina – kaip taranas.

Treti apklaustieji žingsnelis po žingsnelio artėjo prie tiesos. **Artūras (15 m.)** sakė, kad tai kompiuterio klaviatūros klavišas, kažkodėl SHIFT. **Aleksas (19 m.)** mano, kad tai žmogus, dirbantis kompiuteriu, o **Ažuolas (17 m.)** įsitikinęs, jog tai senovinis klaviatūros pavadinimas. Dėl klaviatūros tai atspėjo žmogus, tik su „amžiais“ susimaišė – koks jau ten senovinis pavadinimas, jei kompiuterių senovėje nebuvo...

Beje, šikart kaip niekad daug buvo atsakiusių teisingai: keturiolikmetė **Rasa** ir **Vitalijus**, penkiolikmetė **Daiva**, septyniolikmetė **Justė**... Paklausti, iš kur jie žino, kad maigyklė – „lietuviškasis“ kompiuterio klaviatūros pavadinimas, jaunuoliai tik šyptelėjo: „Skaitėme internete...“

Klausinėjo
Miglė ŽITINAVIČIŪTĖ
ir Pranas GAIDAMAVIČIUS,
parengė Miglė

Ant nuomonių svarstyklių

Tatuiruočių margumyne

girdėjau, kad tai gali sukelti odos vėžį...

Laura (22 m.): Manau, kad tatuiruotės kenkia odai, daug kainuoja ir dar skauda jas darant, tai manau, kad nelabai verta darytis.

Marius (20 m.): Esu už tattoo, bet ne už bet kokias, o meniškias.

Simona (17 m.): Man gražu tatuiruotės tik ant vaikinių rankų, o ant merginų – nelabai, nes tada jos atrodo kaip vaikinai...

Rokas (25 m.): Šiaip tatuiruotės man gražu, bet... Niekaip nesu-prantu tų, kurie kraustosi iš proto tatuiruodamiesi savo mylimųjų vardus ir visokias strėlėmis pervertas širdis. Negi reikia sau priminti, ką myli? Bet blogiausia, kad tas brangiausias žmogus rytoj gali tapti pikčiausiu priešu... Po- ra išsiskirti, pradės draugauti su kitais, vėl įsimylės... Ką tada darys su tais „Myliu Onutę“ arba „Myliu Joną“?..

Greta (19 m.): Man gražu koks dailus miniatiūrinis (ne savamokslinio šarlatano darytas) drugelis ar žvaigždėlė ant, pavyzdžiui, merginų mentikaulio ar ki-

toje vietoje, kurią, jei tuo metu nenori rodyti, gali pridengti... Nepatinka be proto išsitauroję vaikinai – jų rankos man kelia baugulį...

Taigi ir apie tatuiruotes kalbant tinka poškakis: „Gražu tai, kas saikinga“. Žinoma, jei kam gražu ir priimtina – prašom. Tačiau nereikėtų užmiršti, kad tatuiruotės gali ne tik pagražinti kūną, bet ir jį subjauroti ar ateityje sukelti daugybę problemų...

Klausinėjo
Andrėja MAIBUROVAITĖ
ir Monika ANDRIJAUSKAITĖ,
parengė Monika,
piešė Nikolė VAVINSKAITĖ

